

[Handelsministeren.]

Marked, og det bestemmes kategorisk ved Loven, at Forbrugerne skal betale en højere Sukkerpris end den, der i det aabne Marked er opnaaelig. Alene af denne Grund maa man være varsom med Forhøjelserne. Men man maa naturligvis ogsaa paa den anden Side tage skønsomt Hensyn til de Vilkaar, hvorunder Virksomhederne arbejder, ligesom man naturligvis ogsaa maa tage Hensyn til de Vilkaar, hvorunder andre Landbrugsproduktioner foregaar. Paa den anden Side er Opretholdelsen af Sukkerproduktionen i Danmark af saa stor Interesse valutamæssigt og beskæftigelsesmæssigt, at det maa anses for fuldt forsvareligt at gaa til den foreslaaede Ordning, ligesom Ordningen af Produktionen sidste Aar var forsvarlig, og jeg tør nok sige, at efter som Tiden er gaaet, har den offentlige Mening i Virkeligheden givet til Kende, at den trufne Ordning var rigtig.

Ved den foreslaaede Ordning er der Mulighed for, at Staten kan faa en Indtægt, idet den foreslaaede Overskudsfordeling giver Staten det Overskud, der maatte forefindes, efter at Roedyrkerne har faaet 2 Kr. 10 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer og Fabrikkerne 6 pCt. i Dividende. Dette er kun rimeligt. For det første kan det jo ikke undgaas, at Staten faar Administrationsudgifter at afholde som Følge af Loven, og for det andet løber Staten let den Risiko at faa et Tab paa en Overskudsproduktion. Allerede i Aar er en Overskudsproduktion til Stede, og der er megen Sandsynlighed for, at den vil vokse i det kommende Aar, ikke mindst af den Grund, at man maa formode, at der vil være megen Trang til Dyrkning af Roer, og det vilde da være urimeligt, om Staten direkte skulde engageres med Tab i den foreslaaede Ordningens Gennemførelse. Derfor har jeg stillet Forslaget op, som jeg har gjort, saaledes at Staten eventuelt kan komme i Betragtning og faa Del i Overskuddet, men først efter at Roedyrkerne har faaet de 2 Kr. 10 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer leveret paa Fabrikken, og efter at der er givet Fabrikkerne den Indtjeningsmulighed, som jeg har gjort Rede for.

Jeg anbefaler nu det forelagte Lovforslag, som jeg her har redegjort for, til det høje Tings velvillige Behandling og til Vedtagelse.

Justitsministeren (Zahle): Tyende-
loven af 10. Maj 1854 er blevet afløst af
Loven af 6. Maj 1921 om Retsforholdet

mellem Husbond og Medhjælpere. I denne Lovs § 9 bestemmes, at Medhjælperen, naar Forholdet er indgaaet for et halvt Aar eller længere Tid, efter 3 Maaneders Tjeneste kan kræve udbetalt den i første Maaned fortjente Løn, efter 4 Maaneders Tjeneste den i anden Maaned fortjente Løn og saa fremdeles, saaledes at Lønnen for de sidste 2 Maaneder stadig henstaar hos Husbonden indtil Tjenestens lovlige Ophør.

Saa længe Husbondens økonomiske Forhold er gode, medfører denne Bestemmelse ingen Ulempe; men hvis Husbonden ikke kan opfylde sine Forpligtelser, saa udsættes Medhjælperne ved denne Bestemmelse for at miste deres Tilgodehavende. Denne Ordning har under de særlig for Landbruget herskende daarlige økonomiske Tider, hvor et stort Antal Ejendomme stilles til Tvangsauktion og skifter Ejere, i mange Tilfælde bragt Medhjælperne i en vanskelig Stilling. Justitsministeriet maa derfor anse det for paakrævet, at der tilvejebringes Lovregler, der sikrer Medhjælperne ved Landbruget deres Lønkrav ved at give dem Fortrinsret i Husbondens Ejendom i Tilfælde af Retsforfølgesskridt mod Husbonden, og denne Fortrinsret bør efter Ministeriets Formening af principielle Grunde ogsaa sikres Medhjælperne udenfor Landbruget. Fortrinsretten bør derhos foruden Medhjælpernes tilgodehavende Løn og Kostpenge for et Tidsrum af indtil 3 Maaneder forinden Foretagelsen af Udlæg o. s. v. tillige omfatte deres fremtidige Krav paa Løn og Kostpenge for Tidsrummet, indtil Tjenesteforholdet ved Opsigelse kan bringes til Ophør, idet dette er nødvendigt for at gøre Medhjælpernes Stilling tilstrækkelig sikret.

I den her foreslaaede nye Paragraf i Loven af 1921 bestemmes det derfor i 1ste Stykke, at Udlæg eller Udpantning i en fast Ejendom — bortset fra Udpantning for lovbestemte Panterrettigheder — kun skal kunne foretages med Forbehold af Medhjælpernes Krav paa Løn og Kostpenge i det Omfang, jeg nylig nævnte.

I 2det Stykke fastsættes det, at Kravene i Tilfælde af Tvangsauktion i fornødent Omfang skal fyldestgøres forud for ethvert Krav, der er sikret ved villiesbestemt Pant eller et ved Retsforfølgning stiftet Pant i Ejendommen, saaledes at de altsaa kun maa staa tilbage for de saakaldte lovbestemte Panterrettigheder, navnlig Stats- og Kommuneskatter. Fogeden skal paase, at der i Auktionsvilkaarene op-